

ותן חלקנו בתורתך
מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
והתעמקות בענייני
פרשת שמיני
תשפ"א

סקרו להורדה

www.rachlin.org.il

**להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.**

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת שמיני תשפ"א – סוד ענין נדב ואביהוא

ערב טוב! חיים טובים! מה שלומכם?

פרשת שמיני תשפ"א – שני נושאים שרצינו לדבר: האחד בקצרה, על המאכלים האסורים של בהמות, חיות, עופות, דגים ושאר העניינים – מה מותר מה אסור לאכול ומה חשוב בעניין הזה.

הזוהר אומר שאם בן אדם אוכל מאכלות אסורים, מה שלא כשר, הוא נטמא, הנפש שלו נטמאת ונפגמת, ויש לו טמטום הלב וטמטום המח באופן מיידי. אבל זה רק הפגם המיידי. אחרי מאה ועשרים שנה – אם הוא לא עשה תשובה שלמה מתוך אהבה גדולה ולא תיקן את הדבר הזה, אז אחרי מאה ועשרים כל כוחות הטומאה שהוא יצר על ידי האיסורים האלה שעבר באכילת דברים אסורים מחכים לו למעלה ומטמאים אותו ומפרידים אותו חס וחלילה מה' יתברך.

לכן, צריך מאד להיזהר ולשמור ולהדר ולהיזהר לאכול אוכל כשר למהדרין מן המהדרין בכל דבר, להיזהר מאד. כל ההלכות האלו באות כמובן לתקן את חטא עץ הדעת טוב ורע שהיה באכילה, ולכן מי שלא נזהר בזה וממשיך לאכול דברים אסורים – מוסיף חטא על חטא.

הנושא השני – זה הנושא של נדב ואביהוא, בניו של אהרן, שכידוע לכם הם נענשו ומתו כי הקטירו קטורת שלא נתבקשו להקטיר. ויש בזה הרבה נושאים ותתי נושאים גם בהלכה וגם בקבלה וגם במוסר. ורציתי דווקא לפתוח כאן ולהקריא לכם קטע מכתבי האר"י ז"ל ולהסביר על פי הפנימיות:

"ועתה נבא לבאור הכתובים: הנה נודע כי כל תיקון ובנין פרצוף רחל נוק' דז"א אינו אלא על ידי אורות דאמא" – יש אבא, יש אמא, ז"א ונוק'. אז התיקון של הנוק', שזה ה"ה האחרונה של שם הַהוּי"ה (שם י"ה"ה), הוא על ידי אורות דאמא.

"והנה נדב ואביהוא הם מאורות דאמא כנוכר" – זאת אומרת, נדב ואביהוא, יש ביכולתם לתקן את הנוק', את המלכות, את השכינה. זה התפקיד שלהם. הם בחינת 'נצח והוד' והם בחינת 'אורות דאמא'.

"ולכן חשבו לתקנה על ידיהם" – זו היתה הכוונה שלהם.

"ובפרט במה שבארנו בפסוק 'אנחנו טמאים לנפש אדם', כי נדב ואביהוא הם עצמם נפש אדם הראשון" – יש את אדם הראשון, שכלל את כל הנשמות ואחרי החטא היתה לו 'נשירת איברים' והתפרדו כל הנשמות להרבה מאד ניצוצות, וכולם בעצם בניו של אדם הראשון. אבל יש לאדם הראשון נרנח"י (נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה), ופה מדובר על הנפש של אדם הראשון, ומדובר על נדב ואביהוא שהם ביחד נפש אדם הראשון. וזה נקרא 'תרי פלגא גופא', לכן הם נחשבים לבן אדם אחד למרות שהם שניים. אז הם בעצמם נפש אדם הראשון.

"מאותם הנשמות שנשארו בו אחר שחטא כנזכר", יש נשמות שהסתלקו לפני החטא, יש נשמות שנשארו בו, יש נשמות שירדו ונפלו בקליפה.

"נדב ואביהוא הם... הנשמות שנשארו בו אחר שחטא כנזכר, והם בחינת נפש דאצילות" – כן, כי יש 'אצילות, בריאה, יצירה, עשייה' – אז הם נפש דאצילות, זה הנפש בדרגה הכי גבוהה.

"ורצו לתקן חטאו של אדם הראשון על ידי תקון המלכות, הנקראת נפש כנודע" – התפקיד של עם ישראל – לתקן את חטא אדם הראשון על ידי תורה ומצוות ומעשים טובים. אבל זה בכל הדורות וזה כולל את כל כלל עם ישראל. מצד שני, ישנן נשמות מיוחדות, נשמות גבוהות מאד, נשמות כלליות שיש ביכולתן לנסות ולתקן את חטא עץ הדעת ושלא נצטרך לחכות לתיקון של כל אחד ואחת שבעם ישראל על ידי קיום תורה ומצוות במשך ששת אלפים שנה.

לכן מדי פעם היו צדיקים שניסו להתכנס ולעשות את זה. אחד הסיפורים: ארבעה נכנסו לפרד"ס, רבי עקיבא וחבריו, וכולם נפגעו חוץ מרבי עקיבא שינכנס בשלום ויצא בשלום. והם רצו גם לתקן את חטא עץ הדעת, גם להם, לכל אחד מהם, היתה השקפה מה הם צריכים לכוון ומה לעשות כדי לתקן את החלק ששייך להם. וכמו שאמרנו הם ניזוקו וטעו ורק רבי עקיבא הצליח לתקן. הוא היה צריך בעצם לתקן את הכל לבד, לא היה צריך לקחת אותם איתו, ככה מביא האר"י.

בכל אופן, הנה גם פה נדב ואביהוא רוצים לתקן את חטא עץ הדעת טוב ורע, את חטאו של אדם הראשון. על ידי מה? על ידי שיתקנו את המלכות. כן, כי המלכות, נוק' דז"א, זה ה'ה"א האחרונה של שם ההוי"ה, ז"א זה זעיר אנפין, זה הזוא"ו של שם ההוי"ה – הנוק' שלו, השכינה, צריך לתקן אותה, צריך להעלות את כל הניצוצות שנפלו בקליפה ולבנות את הנוק' ולגדל אותה ולייחדה עם דודה – שזה קודשא בריך הוא, שזה הזוא"ו של שם ההוי"ה. את כל זה הם רצו לעשות כי זה התפקיד שלהם.

"ונודע מה שכתוב 'שָׁמֶן וְקִטְוֹת יִשְׁמַח לֵב' כי מוחין דאמא נקראים קטורת", – הם היו הרי מצד אמא. אז יש להם מוחין דאמא – וזה נקרא 'קטורת'. לכן הם רצו להקטיר קטורת.

"וְדֹאֲבָא" – מוחין דאבא – "נקראים שמן" – ואז רצו להקטיר קטורת דווקא "כדי להמשיך מוחין דאמא בנוק'" – הם הקטירו את הקטורת, ובגלל שהם השליחים המתאימים לזה הם יורידו מוחין של אמא ויתנו אותה לנוק', שזה המזבח.

"ועל ידי כן תחזור פנים בפנים להתייחד עם זעיר" – על ידי שהיא תקבל את המוחין, היא תגדל ותוכל לעלות ולהתייחד פנים בפנים עם זעיר אנפין – וזו הגאולה, זה מביא את הגאולה, זה מביא את התיקון.

"וזהו לשון קטורת, לשון התקשרות הנוק' בבעלה" – אז היתה להם פה כוונה לשם שמים מתוך אהבה גדולה לה' יתברך, מתוך אהבה ויראה, והבנה גם בחכמה! אבל הם טעו, כמו שאמרנו גם בסיפור של רבי עקיבא שטעו, גם הם טעו.

"ונודע כי המוחין דאמא, הנקראים קטרת, מלובשים תוך נה"י דאמא" – נה"י זה נצח, הוד, יסוד, דאמא.

"שהם בחינת הכלים, והם ג' שמות אק"ה", – אני אומר 'אק"ה' אבל זה לא עם קו"ף, אלא: א' רה' ר"י רה'. "דיודי" – שהמילוי שלהם זה מילוי ביודי"ן, "ואלפי"ן וההי"ן" – שלושת המילויים, "שהם בגימטריא מִחַת"ה עם הכולל" – הנה הכל מכוון לפי הסוד.

"וזה סוד ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתנו", שהוא בחינת לבושי נצח והוד דאמא, וישימו עליה קטרת" – כל אחד לוקח את המחטה, שזה הלבושים, כדי לקבל את המוחין של אמא.

"וישימו עליה קטורת", שזה עניין ההתקשרות, "שהם המוחין שבתוכם, והקריבה אל המזבח, היא רחל נוק' דזעיר אנפין". המזבח זה בחינת רחל, זה ה"ה"א האחרונה של שם ההוי"ה – הם ביאו את הקטורת ואז הם יתקנו את הנוק', ואז הם יוכלו לייחד אותה עם קודשא בריך הוא.

"וזהו מה שדייק באמרו 'בני אהרן', שנראה מיותר. אבל פון לתת טעם לסברתם זו, כי להיותם בחינת נצח והוד, שהם נקראים בכל מקום בשם 'בנים' כנודע, לכן חשבו שעל ידיהם יתוקן זה, כי אין המלכות נתקנת אלא מנה"י דז"א" – הם אמנם מקבלים את המוחין מאמא, אבל הם בחינת נה"י, נצח והוד ויסוד של זעיר אנפין – וזה הרי מה שמקשר בין זעיר אנפין לנוק' בייחוד.

"ואמנם טעו בענין זה, כנודע במה שבארנו בפרשת תזריע בענין הצרעת, כי כאשר המוחין דאמא מאירים בנוק' קודם שיכנסו מוחין דאבא בז"א, אז יש אל החיצונים אחיזה" – הנה הטעות שלהם – היו צריכים קודם למשוך את המוחין של אבא לתוך זעיר אנפין, ואחר כך להביא את הקטורת ולעשות את המעשה כשהיתה התכללות של המוחין דאבא עם אמא, ואז הכל היה שמור. במקום זה, הם ישר משכו את המוחין של אמא לתוך הנוק'.

ואז יש יניקה אל החיצונים, החיצונים זה הסטרא אחרא, "אחיזה, בהארחה היוצאת לחוץ, ומשם נעשים 'שְׂאֵת אוֹ סִפְחַת אוֹ בְהֶרֶת' שהם ג' נשים נכריות זרות של הקלי" – של הקליפות.

"ולכן היו צריכים לשתף עמהם במעשה התקון ההוא את אהרן אביהם או עם משה, או עם אלעזר ואיתמר, שהם מבחינת מוחין דאבא כנזכר למעלה" – הוא הסביר קודם, לא הקראתי, שאהרן ומשה, אלעזר ואיתמר – שורשם באבא, ביסוד דאבא שם, ולכן היו צריכים לשתף אותם. והם לא שיתפו אותם, הם לא הלכו והתייעצו עם משה ואהרן, עם רבותיהם, אלא על דעת עצמם עשו. ועל זה אמרו שהם בעצם 'הורו הלכה לפני רבם' ועל זה חייבים מיתה. זה בפשט, זה בהלכה. אבל בסוד – מה שקרה זה שהם הלכו לבד בלי לקחת איתם את אלעזר או איתמר או את משה ואהרן, שהם בחינת אבא. אם היו כוללים אותם איתם, אז זה היה עולה יפה, היה עולה יפה רבותי! היתה באה הגאולה!

"ועל ידי השתתפותם יוכלו הם לתקן את הנקבה, אשר עיקר תקונה הם ממוחין דאמא כנזכר למעלה, ולכן בהיותם לבדם גרמו ששלטו החיצונים הנקראים 'אש זרה', והיא בחינת אשה זרה הנזכרת במילת 'שאת או ספחת או בהרת', ואז נענשו ומתו".

טוב, "ובזה יוצדק דברי מאמר רז"ל ומאמרי הזוהר במדרשים, בענין חטאם של נדב ואביהוא מה היה, כי האומר שחטאו באש זרה כבר נתבאר ענינו. האומר שחטאו על שלא נטלו עצה מאביהם, והאומר שחטאו על שנהגו שררה בימי משה רבם, גם זה מובן עם הנזכר, שאלולי שנשתתפו עמהם, לא שלטה אשה זרה במעשיהם. והאומר שחטאו לפי שלא נשאו אשה, הענין הוא שאמא היא אשת אבא, והיו צריכים בתחילה לזווג ולהשיא את אבא עם אמא, להמשיך המוחין דמצד אבא כנזכר, ולא עשו כן, אלא הם לבדם עשו המעשה הזה, כאילו הם עצמם בחינת אבא שהוא זכר, ואין עמהם נוק'. והאומר ששתו יין... – טוב, פה הוא גם מדבר על הענין של יין נסך.

עד כאן רבנו האר"י הקדוש, שהוא תמיד מגלה את הפנימיות של העניינים, מה שלא רואים בפשט.

בפשט אמרו שהם היו הולכים אחר משה ואהרן והיו אומרים 'מתי ימותו הזקנים האלה ואנחנו ננהיג את העדה', ונכנסו שתויי יין, ולא נטלו רשות מרבותיהם לעשות את המעשה של הקטורת, ולא נשאו אשה, והיו פרועי ראש, שיער הראש – כל מיני פרטים לא מתאימים.

אני הקטן חשבתי שנדב ואביהוא רצו גם לתקן את ענין העגל, שבעגל, אומר האר"י הקדוש שאהרן הכהן היה צריך למסור את עצמו למיתה. זה היה התיקון של הרן – שבזמן הרן, בזמן אברהם אבינו, הוא לא נתן את עצמו למיתה. הוא ראה שזרקו את אברהם אבינו לכבשן האש, אמר: אם הוא ינצל אז גם הוא ימסור את הנפש. אברהם ניצל ואותו זרקו והוא לא ניצל, הוא נשרף. אז בא בגלגול באהרן. ועכשיו שבא הענין שהערב רב רצו להכריח אותו לעשות את העגל, היה צריך למסור את הנפש ולמות על קידוש ה', והוא לא עשה את זה.

לפי עניות דעתי הדלה, נדב ואביהוא במקרה הזה רצו גם כן לתקן את העניין הזה שאביהם לא מסר את הנפש בעגל, והם מסרו את הנפש. הם רצו על ידי מסירות הנפש שלהם להביא לתיקון ושתשרה שכינה. כי עם ישראל כבר הקריבו את הקרבנות, כבר עשו הכל, ולא שרתה שכינה – והם ראו בזה חילול ה', שלא שורה השכינה.

והם הבינו שבגלל שמבחינה אחת – את זה לא הסברתי, שמביא האר"י ז"ל שמבחינה מסוימת, מבחינת הנשמה שלהם, הם גבוהים ממשה ואהרן בגלל שהם באים מאמא, ובאמא האורות מגולים ובאבא האורות סתומים – אז בגלל שיש בזה גילוי גדול הם נחשבים ליותר גדולים, ולכן משה רבנו אמר לאהרן כדי לנחם אותו שהוא חשב שה' יתברך יתכבד באחד מיאצילי ישראל, שבזמן שיקריבו את הקרבנות ה' יתברך יקח את נשמתם של 'אצילי ישראל', והוא לא ידע אם זה הוא – משה, או אהרן, ועכשיו הוא רואה שנדב ואביהוא הם היו הגדולים, שהם היו הגדולים וה'אצילים', האצילים – כי ראינו, 'נפש דאדם דאצילות'. ובזה יתקדש שמו יתברך, שאפילו הנשמות הכי חשובות אם עושות משהו לא נכון בענין המזבח, בענין המשכן, אז זה יכול לגרום להם מיתה במקום, כדי שכולם יקראו ויקראו.

אז היתה פה כוונה לנדב ואביהוא, כוונה לשם שמים, מסירות נפש, רצון לתקן את חטא אדם הראשון על ידי שיתקנו את השכינה, על ידי המחנתה ועל ידי הקטורת לייחודה עם דודה. והם טעו בכוונה. ואולי הם סברו שאם הם ישאלו את משה ואהרן, אולי הם לא יסכימו, אולי הם לא יסכימו. ולכן הם לא שאלו.

אבל כתוב ש"כל מי שנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל". ולמדנו את זה גם כן מרחבעם בנו של שלמה המלך, שהתייעץ עם הצעירים ונכשל. אם היה שומע בקול הזקנים, לא היה נכשל ולא היתה מתפלגת המלכות, ולא היתה הגלות הקשה הזו והארוכה. כמה שזה חשוב!

ויש עניין של 'מורא מקדש' – כמה בן אדם צריך להיזהר בכבוד המקדש, לומדים את זה כאן. ואמרו חכמים שבעניני קבלה צריך להיזהר מאד לא לשער השערות ולהתפלפל כמו שמתפלפלים בפשט, כי יכולים לטעות.

גם אמרתי שהם נכנסו שתויי יין, וגם בחטא של עץ הדעת טוב ורע כתוב שחיה סחטה לו ענבים ונתנה לו לשתות, לאדם הראשון וזה היה החטא. אז פה גם כן היו שתויי יין.

גם אמרנו שלהבדיל אין-סוף הבדלות, אנשים פשוטים צריכים להיזהר. מצד אחד, יש 'עבודת הבן', שזו עבודה שחידש רבנו הבעל שם טוב הקדוש לכלל עם ישראל, שכולנו בניו לה' ולכן צועקים 'טאטע! ויאבא!', מבקשים מאבא שבשמים רחמים וכל מה שצריך, מרגישים קרבה. מצד שני, צריך להיזהר כי הוא מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בורא עולם.

אז מצד אחד אנחנו בנים ומרגישים קרבה, מצד שני לא צריכים להרגיש נח מדי – להיזהר כולנו, "בְּבֵית אֱלֹקִים נְהַלֵּךְ בְּרָגְשׁ", להיזהר מאד בכבוד הבית כנסת, בכבוד ההורים, בכבוד התורה, בכבוד החכמים ובכבוד שמים קודם כל – שבקלות בן אדם מרגיש קרבה ואז יכול להיות שהוא מדבר לא כהוגן, יכול להעניש. כל אחד צריך לדעת את מקומו ואת מיקומו.

אלו הם הלקחים כפי דלות השגתנו שאנחנו צריכים ללמוד, להיזהר מאד מאד שתהיה יראת שמים בראש, שכן אדם תמיד יפחד לא לעשות טעות אפילו בכוונה הכי טובה.

צריך להיות: א. בקנה אחד עם ה' יתברך, ב. מכוונן עם ה' יתברך – זאת אומרת לראות את המטרה עם ה' יתברך באותו ענין ובאותו זמן, לכוון את הזמן עם ההשגחה העליונה, האם זה זמן מתאים עכשיו לעשות את התיקון הזה או לא? ג. "תמים תהיה עם ה' אלוקיך" – תמיד בן אדם יהיה תמים עם ה' בלי חכמות ובלו דברים מסובכים, בתמימות לגמרי, ד. ולעשות הכל על דעת המקום.

האם פה זה על דעת המקום? – זה לא היה על דעת המקום. אבל מפני שהם מסרו את נפשם ורצו לעשות את זה לשם שמים, אז ה' יתברך בחר להם מיתה נאה שלא נשרף גופם, רק נכנסה להם אש, יצאה מבית קודש הקודשים ונכנסה לנחיריים שלהם, וככה הם מתו. יש מחלוקת אם הם נשרפו בגוף או הנפש נשרפה, הבגדים נשארו שלמים. ו"כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יָבְכוּ אֶת הַשְּׂרָפָה אֲשֶׁר שָׂרְף ה'!"

כמה יראת שמים צריך! יראת שמים בראש. "מי שיראתו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת", במיוחד כשמדובר בלעשות כוונות וייחודים ומעשים להשפיע למעלה. כשבן אדם עסוק בפשט, זה פחות מסוכן. כשהוא מתחיל לעסוק בתיקון השכינה בעולמות העליונים וכל מיני כוונות וייחודים – אם זה לא משפיע כי הוא לא בדרגה הזו, אז הוא לא משפיע. אבל אם הוא משפיע כי הוא כן בדרגה הזו, אבל טועה – מאד מסוכן, מאד מסוכן.

ה' יעזור ויתקן את כל התיקונים, ונעשה כולנו נחת רוח לפניו, ובא לציון גואל במהרה ברחמים!

לחיים, לחיים, לחיים!

להתחזק לעבודתו יתברך!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א:
סגולה למי שרוצה
מחשבות טהורות - להגיד:
"אש תמיד תוקד על
המזבח לא תכבה."
מתוך שיחת נפש - אש דת למו!
www.rachlin.org.il

להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.

